

Na okraji kosmodromu

Byli tři. Arnold, Vilém a Tony. Už pár měsíců spolu živořili ve staré boudě ukryté v houštinách jen pár kilometrů od kosmodromu.

Neměli rodiny ani opravdový domov. Patřili mezi opovrhovanou sortu lidí, kteří se vzdali odpovědnosti za svůj život a neměli před sebou žádný cíl. Vlastně ... jeden přece. Dožít se příštího rána.

Často chodívali večer k nedalekému svahu a dívali se, jak z kosmodromu startují mohutné stroje. Plavidla určená pro zásobování vesmírných stanic. Přibývalo také raketoplánů, určených pro komerční lety. Zvědavých a bohatých turistů se našlo vždycky dost.

„Chtěl bych se jednou podívat nahoru,“ řekl zamyšleně Tony, když černá klenba nad jejich hlavami definitivně spolkla poslední záblesky tryskových motorů.

„To jsi teda pěkněj magor,“ zašklebil se Vilém. „Co bys tam asi tak chtěl dělat. Bejt celý měsíce zavřenej v nějaký kovový skořápce. Mě by nahoru nedostali ani za zlatý prase.“

„Chtěl bych vidět, jaký to tam je,“ pokračoval Tony.

„Já ti řeknu, jaký to tam je. Tma, zima a žádněj vzduch.“

„Pamatujete,“ promluvil taky Arnold, „jak se před lety jedna raketa nahoře roztrhla? Takovej ohňostroj jsem od těch dob už neviděl.“

„Něco bych sežral,“ pohladil se Vilém po břiše.

„V boudě mi v pikse zbylo ještě trochu kaviáru, ale nesežer mi to všechno,“ řekl Arnold a hned se tomu začal smát.

Připadalo mu to jako dost dobrej fór.

Toho dne se jim podařilo sehnat ve městě jen žalostně málo jídla.

„Je to mizérie,“ láteřil Vilém. „Lidi jsou čím dál lakomější.“

Pomaloučku se šourali zpátky k boudě.

„Poslyšte ... taky vás někdy napadají myšlenky, jako třeba jestli je někde nahoře opravdovej život?“ zeptal se Tony, když se napil ze své lahve zvětralého vína.

„Mě napadá, že je dost blbý, když má člověk prázdněj žaludek,“ zafuněl Vilém. „Šiklo by se pár vepřovejch konzerv.“

„A co takhle ... sklady na kosmodromu,“ řekl náhle Tony.

„Cože?“

„Ty hangáry na jižní straně. Jsou to vlastně jen skladiště, nejsou tam rakety, jen různěj materiál a taky jídlo.“

„Jak to víš?“

„Kdysi jsem tam byl. Je to už pár let. Dostal jsem se dovnitř, ale chytli mě. Odvezli mě na policii a druhej den zase pustili.“

„No bodejť,“ zasmál se Vilém. „Kdyby tě zavřeli, měl bys to spíš jako odměnu. Teplá cimra, kavalec a jídlo třikrát denně.“

„Můžeme se do těch skladů vypravit. Teď už budu opatrnější,“ navrhoval Tony.

„Mně se to nezdá,“ zaváhal Vilém. „Musí to tam přece bejt dobře hlídanej. Nechtěl bych skončit někde pod plotem s prostřelenou hlavou.“

„Nic na světě ještě nebylo hlídanej tak dobře, aby se to nedalo překonat,“ přemlouval ho Tony.

„Já nevím. Připadá mi to jako nesmysl.“

Nakonec jim Tonyho nápad začal přece jen vrtat v hlavě.

„A co je tam vlastně za jídlo ... v těch skladech.“

„Prostě jídlo,“ řekl Tony. „Žrádlo. Žvanec. Jak to mám říct jinak.“

„Moc bych tomu nevěřil. Jsou to přece zásoby pro astronauty.“

„Astronauti snad nejsou lidi?“

„To jo, jsou, ale bůhví, čím jim to jídlo napouštěj, aby vydrželo takovou cestu.“

„Třeba nám potom narostou tykadýlka,“ zachechtal se Vilém a hned to vztyčenými ukazováký sám na sobě předvedl. „Budou z nás mimozemšťani.“

„Jste srágorky,“ zlobil se Tony. „Už pár tejdnu jsme se pořádně nenajedli. Přitom se nám tady nabízejí sklady nacpaný k prasknutí žrádlem. No tak, kluci ... čeho my se tak asi můžeme bát?“

Arnold chvíli přemýšlel. Pak si olízl suché, popraskané rty.

„Máš recht. Když vystřeješ do vesmíru o pár kilo žrádla míň, ani to nepoznaj. Dáme si teda trochu toho kosmickýho guláše.“

A hned se tomu přirovnání zasmál.

Připadalo mu to jako dobrej fór.

Vypravili se ke kosmodromu dlouho po půlnoci.

Tony šel o krok vpředu. Choval se klidně, sebejistě a nepřipouštěl si neúspěch.

„Ještě si tu cestu dobře pamatuju,“ řekl. „Za první plot se dostaneme kanalizací.“

Chvíli trvalo, než ve tmě objevili zapomenutou šachtu, přikrytou kovovým poklopem.

„Je to sotva pár metrů,“ uklidňoval kamarády, když viděl, že se jim do temného podzemí příliš nechce.

„Zůstanu tady a budu vás jistit,“ rozhodl se Vilém.

„Budeš nás jistit, ale nebudeš holt žrát,“ řekl Tony.

„Něco mi snad přinesete?“

Nechali ho před kanálem a sami prolezli na druhou stranu.

„Tenhle plot už musíme přelízt,“ zašeptal Tony.

„Jsou to nejmíň tři metry,“ zděsil se Arnold. „Tak vysoko se nikdy nevyškrábu.“

„Nic to není,“ chytl se Tony pletiva.

Kdesi v dálce se ozval štěkot psů.

„Musíme zpátky,“ zděsil se Arnold. „Jestli nás ty potvory ucejtěj, roztrhaj nás na cucky.“

Tony se však už škrábal přes plot.

Když byl na druhé straně, ohlédl se.

Arnolda však nikde neviděl.

Ani nevěděl, jak snadno se dostal dovnitř budovy. Strach necítil. Možná proto, že se na akci patřičně posilnil kořalkou.

V jednu chvíli ho sice zachytilo světlo věžního reflektoru, bloudící po travnaté ploše, ale včas se sehnul. Pak stačilo objevit jedno nedovřené okno a prolézt do skladiště.

Chvíli vychutnával tajuplné ticho.

Byl ve skladišti kosmodromu. Ať si to hlídaj jak chtěj, na mě si nepřijdou, pomyslel si s dětinskou radostí.

Když se trochu rozkoukal, spatřil řady velkých, očíslovaných kontejnerů a kovových beden. Jeden z kontejnerů se mu podařilo otevřít. Zavírací kloubový mechanismus tiše nadzvihl víko.

Posvítil si dovnitř zápalkou. Do tří čtvrti kontejneru byly naskládány krabice a plechovky. Brzy zjistil, co obsahují. Sušené ovoce. Čokoládu. Všechno to jistě mělo trvanlivost mnoha a mnoha let.

Uvelebil se v kontejneru. Nemohl odolat – nejdřív ze všeho se potřeboval najíst. Teprve pak mohl myslet na zpáteční cestu a na to, co přinese kamarádům.

Otevírání krabic mu dalo dost práce. Naštěstí měl u sebe pořádný nůž.

Cpal se vším, co mu přišlo pod ruku.

Už dlouho mu nebylo tak dobře, jako právě teď.

Víko nad hlavou náhle zaklaplo. Byl to sotva slyšitelný zvuk. Propadl se teď do ještě hlubší tmy.

Chvilí zkoušel otevřít víko zevnitř, ale nešlo to. Kloubový mechanismus bylo zřejmě možné uvolnit jen zvenčí. Už předtím si však všiml, že kontejner má po jedné straně malou větrací škvíru. Nemusel se tedy bát, že se tady udusí.

A ráno ho tady najdou. Znovu na výslech a odpoledne už bude zpátky u kluků.

Vytáhl z kapsy malou placatci se zbytkem kořalky a napil se.

Bylo mu příjemně teplo a chtělo se mu spát.

Kdybych se mohl vrátit na začátek života a přát si jiný osud, vím, co by to bylo, pomyslel si. Stal bych se astronautem. Tady, na Zemi, bych už žádný štěstí nehledal ... můj domov by byl tam, v hlubinách vesmíru.

Když se o pár hodin později otevřela vrata skladu a dovnitř vjel hydraulický elektrický vozík, byl už ponořen do hlubokého spánku.

Muž, řídící vozík, postupně vyvezl podle seznamu několik kontejnerů. Jako poslední i ten, v němž spal Tony.

Věnoval ještě naposledy pozornost identifikačním číslům. Zásilka, určená pro stanici na Měsíci, byla okamžitě naložena do raketoplánu.

Do startu zbývala sotva hodina.

Začínalo svítat.

Vilém s Arnoldem seděli na svahu a dívali se ke kosmodromu.

„Měli jsme tam ještě zůstat,“ řekl znovu Vilém.

„To by bylo zbytečný. Jestli chytili jeho, chytili by i nás. No jo, určitě ho chytili. Jinak by už byl zpátky. Pár dní si nejspíš posedí v chládku a pak se tu znovu objeví. Já mu to říkal, že to nemůže vyjít.“

Chvilí mlčeli.

Pak Vilém ukázal ke kosmodromu.

„Podívej ... zase startují.“

K obloze se vznesla vesmírná loď. Z dálky k nim doléhal tlumený zvuk motorů.

„Hele ... a co když je Tony uvnitř,“ řekl náhle Arnold. „Třeba ukecal astronauty, aby ho vzali sebou ... jako náhradního pilota. Pořád se přece chtěl podívat nahoru.“

A hned se tomu hlasitě zasmál.

Byl to přece výbornej fór.

Bohumil Matějovský

1. místo v kategorii próza